

Наймиліше слово

Тамара Коломієць

Будівельники-бобри
Добре працювали —
У бору для дітвори
Школу збудували.
І таку звели, що ну! —
Подивитись варто:
І вікно на всю стіну,
І колоди-парти.
Дятел дзьобом-долотом
Потрудивсь на ґанку,
Павуки усі гуртом
Виплели фіранку.
Приволік ведмідь старий
Стіл — пеньок високий.
— Ну,— сказав до дітвори,—
Почнемо уроки! —
Повсідалась малишня
На колодах проти пня.
Сам ведмідь ступив за пень,
Лоб кошлатий витер
І промовив:
— Добрий день!
Візьмемось до літер!
Намалюю на пеньку,
Щоб завчить могли ми,
По боках — по стояку,
Гойдалку між ними.
Хто цю літеру не зна,
Вчіть обов'язково:
Це вона розпочина
Всім відоме слово —
Між словами усіма
Щонайголовніше. —
Кицька лапу підніма:
— Це, звичайно, миша!
— Морква! — квапиться зайча.—
З грядки, соковита.—

Ведмежа із-за плеча:
— Мед,— бурчить сердито.
Білчення ж мале-мале
В лопушку-панамі,
Хоч соромилось, але
Вимовило:
— Мама!
— Мама! — крикнули малі
Якнайголосніше. —
На усій-усій землі
Слово наймиліше! —
Засміявсь ведмідь:
— Воно!
Вивчили, нівроку...—
От і все.
Дзвенить дзвінок
З першого уроку.
У квача гайда гулять
Поміж стовбурами.
Світить сонце між гілляк.
Ждуть додому мами.